

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722203306
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Šalamún
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6722203306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Šalamúna a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpenej: KUBINEC & PARTNERS advokátka kancelária, s.r.o., IČO: 36 851 574, so sídlom Skuteckého 6, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o zaplatenie náhrady mzdy vo výške 592,50 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne zo dňa 23.03.2023 a o odvolaní žalovaného zo dňa 07. 03. 2023 proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13Cpr/7/2022-264 zo dňa 06. februára 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13Cpr/7/2022-264 zo dňa 06. februára 2023 p o t v r
d z u j e .
- II. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom č. k. 13Cpr/7/2022-264 zo dňa 06. februára 2023 Okresný súd Zvolen (ďalej v texte aj „okresný súd“, resp. „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 474,00 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 118,50 € od 11.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.12.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.11.2019 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok), žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (II. výrok) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 60 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (III. výrok).

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobným návrhom doručeným súdu dňa 11.08.2022 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia náhrady platu vo výške 592,50 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 118,50 € od 11.08.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.10.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.12.2019 do zaplatenia, zo sumy 118,50 € od 11.12.2018 do zaplatenia, na tom skutkovom základe, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovaným bol založený pracovnou zmluvou zo dňa XX.XX.XXXX. V období od 01.03.2014 do 30.11.2019 žalobkyňa vykonávala pre žalovaného pracovnú činnosť vo funkcii hlavného referenta, pričom táto pozícia zodpovedá 2. platovej triede podľa zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoŠS“) a podľa tohto zaradenia jej bol aj vyplácaný plat. S účinnosťou od 01.12.2019 bola žalobkyňa preradená na funkciu radca a zaradená tak do 3. platovej triedy, čo odzrkadlilo aj navýšenie jej platového ohodnotenia. Tak ako v období do 30.11.2019, tak aj v období od 01.12.2019 žalobkyňa vykonávala pre zamestnávateľa totožnú činnosť v rámci opisu najnáročnejšej činnosti. Konkrétne žalobkyňa posudzovala spôsobilosť listín, kde postupuje samostatne, nie je viazaná žiadnymi pokynmi a pokiaľ vyhotoví oznámenie o prerušení

konania či inú listinu, sama zodpovedá za túto svoju činnosť. Napriek tomu, že žalobkyňa pracuje s už vyhotovenými dokumentmi či verejnými listinami, musí sama posúdiť ich spôsobilosť na zápis do katastra nehnuteľností, a to nie len v súlade s príslušným katastrálnym zákonom, ale aj inými všeobecne platnými právnymi predpismi. Od 01.03.2014 do 30.11.2019 (rovnako od 01.12.2019) žalobkyňa teda vykonávala „samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku“, čomu zodpovedá 3. platová trieda, a nie „odbornú činnosť vyžadujúcu spoluprácu s inými organizačnými útvarmi“, čomu zodpovedá 2. platová trieda. Keďže žalobkyňa vykonávala pracovnú činnosť zodpovedajúcu 3. platovej triede minimálne už od 01.03.2014, domáha sa doplatenia rozdielu platu medzi 2. platovou triedou a 3. platovou triedou, a to za odpracované mesiace júl 2019 až november 2019.

1.2 V ďalšom obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol stručný priebeh konania, argumentáciu strán sporu uvedenú v ich písomných podaniach, vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce, na vec aplikoval ustanovenia čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3, § 3, § 4, § 23 písm. f/, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“); § 101, § 122 ods. 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; § 53 ods. 1, § 53 ods. 3, § 176, prílohy č. 2 k ZoŠS.

1.3 Primárnou otázkou, ktorou sa zaoberal súd prvej inštancie bolo posúdenie, či žalobkyňa v relevantnom období mala byť zaradená v 2. platovej triede alebo 3. platovej triede a v tejto súvislosti, na aké platové podmienky mala žalobkyňa v danom období nárok. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že v skutkovo a právne identických prípadoch došlo k právoplatnému rozhodnutiu viacerých súdov, kde odlišnosť spočívala prakticky len v osobe žalobcu, pričom všetky predmetné veci boli rozhodnuté v prospech žalujúcej strany. Argumentoval, že uvedené právoplatné súdne rozhodnutia sa meritórne zaoberali identickou vecou, a ktoré sa vo svojich rozhodnutiach už vysporiadali so všetkými spornými otázkami, ktoré sú zároveň predmetom tohto konania, pričom s týmito závermi súdov rozhodujúcich v skutkovo a právne identických veciach sa možno bez ďalšieho stotožniť. Súd prvej inštancie zároveň nevidel žiadny dôvod, pre ktorý by sa mal odkloniť od uvedených právnych záverov a narúšať tak princíp právnej istoty. Poukázal na to, že v identickej veci rozhodoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením zo dňa 01.07.2020, sp. zn. 9Cdo/72/2020, dovolanie žalovaného odmietol, pričom zo záverov tohto rozhodnutia vyplýva, že právomoc súdov rozhodovať o platových nárokoch zamestnancov v štátnozamestnaneckých pomeroch pri nesprávnom zaradení do platovej triedy je daná.

1.4 Stotožňujúc sa so závermi uvedenými v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.09.2019, sp. zn. 15Co/4/2019, ktoré sú aplikovateľné aj v prejednávanej veci, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v relevantnom období žalobkyňa vykonávala samostatnú odbornú činnosť a mal jej tak byť vyplácaný plat podľa 3. platovej triedy. Nad rámec uvedeného súd doplnil, že žalovaný nerozporoval, že hoci od 01.12.2019 žalobkyňa bola preradená do vyššej – 3. platovej triedy, jej faktická pracovná činnosť zostala nezmenená. Prečo teda žalobkyňa za rovnako vykonávanú prácu v odlišných časových obdobia bez zmeny právnej úpravy bola odlišne odmeňovaná, žalovaný súdu neobjasnil. Zároveň žalovaný uviedol, že preradenie žalobkyne do vyššej platovej triedy bolo výsledkom presystemizovania štátnozamestnaneckých funkcií, ktorého (okrem iného) cieľom bolo zaradenie zamestnancov do platových tried podľa skutočne vykonávaných najnáročnejších činností na daných pozíciách. Z uvedeného bolo pre súd prvej inštancie zrejmé, že v rámci presystemizovania štátnozamestnaneckých funkcií žalovaný zistil, že žalobkyňa mala byť podľa svojej náplne práce správne zaradená do 3. platovej skupiny, čo žalovaný napravil dňa 01.12.2019 preradením jej osoby do vyššej platovej triedy. Inými slovami, sám žalovaný, hoci nepriamo, pripúšťal, že v relevantnom období žalobkyňa fakticky vykonávala činnosť zodpovedajúcu 3. platovej triede, čo s účinnosťou od 01.12.2019 napravil jej preradením do tejto (vyššej) platovej triedy, a to bez toho, aby zmenil obsah jej fakticky vykonávanej práce.

1.5 K otázke priznania náhrady platu v hrubej (brutto) výmere a k tomu prináležiacich úrokov z omeškania súd prvej inštancie poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.11.2022 sp. zn. 13CoPr/1/2021, ktorý rozhodoval v právne a skutkovo totožnej veci. Prijal záver, že žalobkyňa má nárok na priznanie rozdielu platu medzi 2. platovou triedou a 3. platovou triedou v takzvanej hrubej (brutto) výške, pričom pre omeškanie vyplatenia platu v nárokovateľnej výške prináleží žalobkyni aj príslušný úrok z omeškania.

1.6 Ďalej uviedol, že nárok uplatňovaný žalobkyňou nie je daný z titulu náhrady škody, ale z titulu doplatenia rozdielu medzi platovými triedami, takže sa v danom prípade uplatní všeobecná trojročná premičacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka). S poukazom na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudku sp. zn. 4Cdo/146/2008 zo dňa 31.07.2008 ustálil, že v časti doplatenia

platového rozdielu za mesiac júl 2019 (ktorého splatnosť bola stanovená ku dňu 10.08.2019) premlčacia doba bola daná od 10.08.2019 do 10.08.2022. Keďže ale žaloba bola (nesporne) na tunajšom súde podaná až dňa 11.08.2022, bolo potrebné (čiastočne) priznať účinky uplatnenej námietke premlčania zo strany žalovaného a nárok na doplatenie požadovaného platového rozdielu za mesiac júl 2019 žalobkyni nepriznať. Na záver súd prvej inštancie dodal, že v prípade uplatneného platového rozdielu za mesiac október 2019 si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania od 11.12.2018 do zaplatenia, no úrok z omeškania jej bolo možné priznať len za obdobie od 11.11.2019, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s doplatením platového rozdielu, pretože výplatný termín za vykonanú prácu v mesiaci október 2019 bol nastavený ku dňu 10.11.2019 (deň splatnosti). Preto v tomto prípade požadovaný úrok z omeškania za obdobie predchádzajúce dňu 11.11.2019 za odpracovaný mesiac október 2019 žalobkyni nebolo možné priznať.

1.7 S ohľadom na vyššie uvedené, keďže žalobkyňou uplatňovaný nárok bol daný, v prevažnej časti súd prvej inštancie žalobe vyhovel (I. výrok). Vzhľadom k tomu, že nárok v časti platového rozdielu za odpracované obdobie júl 2019 bol premlčaný a žalovaný vzniesol námietku premlčania, v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalobu v časti zamietol aj pre nesprávne vymedzený úrok z omeškania za doplatenie platového rozdielu za odpracovaný mesiac október 2019 (II. výrok).

1.8 Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konaniach, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa mala v spore úspech len v časti 474,00 € (čo predstavuje 80%) a žalovaný mal úspech v časti 118,50 € (čo predstavuje 20%). Súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 60% (80% - 20%).

2. Proti I. a III. výroku tohto rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný, ktorý napadnutý rozsudok považoval za nesprávny z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/, f/ a h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. a III. zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že mu prizná náhradu trov konania v rozsahu 100%. V prípade úspechu v konaní si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

2.1 Žalovaný zotrval na svojom názore, že nie je daná právomoc súdu prvej inštancie rozhodovať vo veciach, týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení ZoŠS, pretože táto kompetencia patrí výlučne služobnému úradu, a to vzhľadom na posúdenie najnáročnejších činností vykonávaných štátnym zamestnancom v služobnom úrade. Súd prvej inštancie nebol podľa neho oprávnený o takomto zaradení rozhodovať, nakoľko nemohol mať vedomosť o činnostiach vykonávaných jednotlivými zamestnancami.

2.2 Zastával názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý skonštatoval, že sám žalovaný, hoci nepriamo, pripúšťa, že v relevantnom období žalobkyňa fakticky vykonávala činnosť zodpovedajúcu 3. platovej triede, čo s účinnosťou od 01.12.2019 napravil jej preradením do tejto (vyššej) platovej triedy, a to bez toho, aby zmenil obsah jej fakticky vykonávanej práce. Opätovne zdôraznil, že presystemizovanie štátnozamestnaneckých funkcií bolo výsledkom dlhodobej analýzy činností jednotlivých okresných úradov a súvisí s programom ESO z roku 2013, ktorého poslednou fázou je optimalizácia verejnej správy. Prehodnotenie zaradenia funkcií do platových tried na systémovej báze realizované s účinnosťou od 01.12.2019, malo celoplošný charakter a týkalo sa viacerých úsekov činnosti okresných úradov. Zdôraznil, že proces optimalizácie v podmienkach okresných úradov sa pripravoval dlhodobo, teda dávno pred podaním predmetnej žaloby. Z časovej chronológie podľa neho vyplýva, že následné personálne úkony žalovaného voči žalobkyni nemohli byť ovplyvnené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci inej žalobkyne, keďže tento rozsudok je datovaný až dňa 25.09.2019. Uvedené skutočnosti podľa žalovaného preukazujú, že celoplošné presystemizovanie miest do príslušných platových tried nemalo žiadnu príčinnú súvislosť s tým, či konkrétni zamestnanci podali v danej veci žaloby, alebo nie, a s akým výsledkom.

2.3 Rozporoval skutkový stav tak, ako si ho ustálil súd prvej inštancie. Tvrdil, že v konaní preukázal, že žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, avšak pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona od ktorého sa nemôže odchyliť. Dospel k záveru, že v konaní uniesol dôkazné bremeno, keď tvrdil, že zapisovateľka - žalobkyňa nevykonáva prácu samostatne, ale je neustále kontrolovaná (je povinná každý mesiac odovzdávať výkaz vedúcej právneho odboru, ktorá skontroluje jej výstupy a činnosť a následne vedúca katastrálneho odboru spracuje mesačnú, štvrtročnú a v neposlednom rade aj ročnú štatistiku). Činnosť zapisovateľiek (teda aj žalobkyne) je okrem toho sústavné a pravidelne kontrolovaná aj vnútornou kontrolou, ktorú vykonáva vedúca oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam. Argumentoval, že u žalobkyne sa jedná o kontrolu vyhotovených dokumentov,

nie o ich tvorbu. Tvrdenie, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale len odbornú činnosť, preukazoval rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5S/322/2015 zo dňa 10.02.2016, v ktorom súd rozoberal povahu zápisu okresného úradu do katastra nehnuteľností záznamom. Charakter samostatnej odbornej činnosti žalovaný chápal ako činnosť, kde štátny zamestnanec samostatne a ucelene vypracúva agendu a zodpovedá za jej obsahovú stránku, ktorú pripravuje v rámci svojej odbornej činnosti. Vyjadril názor, že v konaní jednoznačne preukázal, že žalobkyňa vykonáva odbornú činnosť vyžadujúcu spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie neprihliadol na jeho protiargumenty, vyjadrenia, ktoré v konaní prezentoval, ani na ním predložené dôkazy. Súd prvej inštancie sa podľa neho nedostatočne vysporiadal s ním navrhnutými dôkazmi, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

2.4 Zastával názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci aj v časti priznaných úrokov z omeškania. Nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, pričom poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11Cpr/7/2013 a sp. zn. 6Cpr/4/2012. Tvrdil, že v danej právnej veci žalovaný žalobkyni vyplácal funkčný plat v súlade s opisom jej štátnozamestnaneckého miesta, ako aj v súlade s jej zaradením do príslušnej platovej triedy, t.j. nedostal sa do žiadneho omeškania s výplatom funkčného platu. Namietal, že úrok z omeškania slúži, ako zákonná sankcia pre prípad neuspokojenia peňažného záväzku v lehote jeho splatnosti, no v tomto prípade platil, a teda plnil v lehote splatnosti žalobkyni, a to v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou. Oponoval, že nárok na doplatenie predmetného peňažného plnenia žalovanému nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. V tejto situácii nemohlo dôjsť k omeškaniu dlžníka (žalovaného) s uspokojením nároku veriteľa (žalobkyne) skôr, ako bude žalovaný na predmetnú povinnosť zaviazaný právoplatným rozhodnutím súdu. Podľa jeho názoru o omeškani zo strany žalovaného možno hovoriť až v prípade, ak by žalovaný bol zaviazaný na plnenie (doplatenie rozdielu mzdy) právoplatným rozhodnutím, kde bude stanovená lehota splatnosti a túto by nedodržel.

2.5 Z opatrnosti namietal aj priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Tvrdil, že mzda, priznaná podľa platového výmeru, resp. dohodnutá v pracovnej zmluve, podlieha následnej odvodovej povinnosti (t. j. mzda brutto) a zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda „očistená“ od takýchto povinných platieb (t. j. mzda netto). Zastával názor, že je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby v prípade, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania, bol úrok z omeškania stanovený zo mzdy brutto.

3. Proti II. a III. výroku tohto rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie aj žalobkyňa, ktorá napadnutý rozsudok považovala za nesprávny z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku II. zmenil tak, že prizná žalobkyni sumu 118,50 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 11.08.2019 do zaplatenia, vo zvyšnej zamietajúcej časti tento výrok potvrdí a v III. výroku zmení tak, že uloží žalovanému povinnosť nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Zároveň žiadala, aby jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

3.1 Namietla, že vo vzťahu k premlčaniu súd prvej inštancie síce použil správny právny predpis a poukázal aj na správne ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak opomenul aplikovať na daný skutkový stav aj zákon č. 62/2020 Z.z. o niektorých opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 62/2020 Z.z.“), ktorý je pre posúdenie plynutia premlčacej doby v tomto období rozhodujúci. Tvrdila, že obdobie, počas ktorého premlčacia doba neplynula je potrebné zohľadniť a o túto dobu sa potom trojročná premlčacia doba v prípade uplatneného nároku za mesiac júl 2019 predlžuje. Žaloba bola podaná na súd dňa 11.08.2022, t. j. deň po všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá však v sebe nezohľadňovala dobu, po ktorú zo zákona neplynula. S ohľadom na ustanovenia plynutia premlčacích lehôt obsiahnutých v Občianskom zákonníku je okrem všeobecnej trojročnej lehoty a doby jej plynutia potrebné aplikovať aj zákon č. 62/2020 Z.z. ako lex specialis, ktorý vyslovene zo zákona určil obdobie, počas ktorého došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby, a to v období od 27.02.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021. Podľa jej názoru o túto dobu sa tak premlčacia doba predlžuje, a preto, ak bola žaloba podaná dňa 11.08.2022, trojročná premlčacia doba ešte neuplynula, nakoľko ešte plynula v dôsledku jej predchádzajúceho prerušenia ustanoveného zákonom. Žaloba tak podľa nej bola podaná

riadne a včas, a to aj vo vzťahu k uplatnenému nároku za mesiac júl 2019 a k tomu príslúchajúcemu príslušenstvu.

3.2 Výrok napadnutého rozsudku o trovách konania je závislým výrokom, pričom v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd prvej inštancie priznal žalobkyni len nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 %. Keďže nárok žalobkyne za uplatnené obdobie júl 2019 spoločne s príslušenstvom nie je podľa nej premlčaný, mala by v tomto rozsahu mať plný úspech. Neúspech žalobkyne spočíva len v nepatrnej časti, a to v časti uplatnených úrokov z omeškania za obdobie od 11.12.2018 do 10.11.2019 v prípade uplatneného čiastkového nároku za mesiac október 2019. Je možné preto dôvodiť, že v prípade, ak by súd prvej inštancie posudzoval plynutie premlčacej doby v súlade so zákonom č. 62/2020 Z.z., žalobkyňa by mala vo veci uplatnenej istiny plný úspech a v časti príslušenstva len nepatrný. Bola tak podľa nej namiesto aplikácia ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, v rámci ktorého by jej mal súd priznať nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného považovala napadnutý rozsudok v žalovaným napádanom rozsahu za vecne správny, spravodlivý, zákonný a dostatočne odôvodnený, ktorý je založený na riadne zistenom skutkovom stave a splnil všetky požiadavky legitímneho očakávania, nakoľko spor bol rozhodnutý spravodlivo. Podľa nej nebol naplnený ani jeden zo žalovaným označených odvolacích dôvodov.

4.1 Odvoláciu námietku právomoci súdu rozhodovať o žalobkyňou uplatnenom nároku považovala za absolútne nedôvodnú a ničím nepodloženú. Podľa jej názoru sa súd prvej inštancie s touto námietkou vysporiadal dostatočne, a to aj s poukazom na skoršie rozhodnutia súdov v skutkovo a právne totožných veciach, ktoré uvedenú námietku vyriešili, od ich právnych záverov sa neodchýlil, preto v tomto smere svoje rozhodnutie nemusel ani podrobnejšie odôvodňovať. S tvrdeniami žalovaného nesúhlasila a s právnym záverom prijatým súdom prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnila. Poukázala na skutočnosť, že aj vo veci žalobkyne už súd právoplatne rozhodol, pričom išlo len o iné žalované obdobie, a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava I., spis. zn.18Cpr/4/2016, pričom aj v tomto konaní bola otázka právomoci súdu konať posúdená rovnako. Poukázala na to, že žalovaný neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vyvrátiť právne závery ustálenej rozhodovacej praxe. Samotný ZoŠS v § 176 uvádza, že spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa CSP. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o doplatení platu štátneho zamestnanca nie je vylúčená ani samotným CSP, kedy spor medzi štátnym zamestnancom a jeho služobným úradom je súkromnoprávny spor, ktorého rozhodnutie je výslovne zverené súdom. Oprávnenie súdu posúdiť aj takú otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP je zakotvené priamo v § 194 ods. 1 CSP.

4.2 K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého poukázal na to, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že v skutkovo a právne identických prípadoch došlo k právoplatnému rozhodnutiu viacerých súdov, kde odlišnosť spočívala prakticky len v osobe žalobcu, pričom všetky predmetné veci boli rozhodnuté v prospech žalujúcej strany. Aj s poukazom na výpoveď samotnej žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod spis. zn. 18Cpr/4/2016 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa v relevantnom období vykonávala samostatnú odbornú činnosť a mal jej tak byť vyplácaný plat podľa tretej platovej triedy. Tento svoj právny záver podporil práve aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod spis. zn. 15Co/4/2019 zo dňa 25.09.2019, kde odvolací súd po skutkovej a právnej stránke posudzoval totožnú vec s rozdielom v osobe žalobcu. Podotkla, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nevychádzal len zo svedeckej výpovede žalobkyne, ale aj z jednotlivých opisov štátnozamestnaneckých miest žalobkyne.

4.3 Poukázala na to, že jediným rozdielom medzi činnosťami vykonávanými v 2. platovej triede a 3. platovej triede je pojem „samostatnosť“. Odborná činnosť sa predpokladá. Namietla, že ak by vykonávala len „odborné činnosti“ a nie „samostatné odborné činnosti“, pre ktoré má byť podľa názoru žalovaného charakteristické vydávanie konštitutívnych rozhodnutí v katastrálnom konaní, potom by neexistoval žiaden dôvod na to, aby v rámci prijatej optimalizácie štátnej správy, pri rovnakých činnostiach ako doteraz vykonávala, bola bez ďalšieho preradená do tretej platovej triedy s najnáročnejšou činnosťou: „samostatná odborná činnosť.“ Zdôraznila pritom, že pracovná náplň sa jej žiadnym spôsobom nezmenila. Samostatnou odbornou činnosťou je tak aj činnosť zapisovateľky, ktorej samostatnosť spočíva v samostatných činnostiach, ako sú prešetrovanie chýb katastra, rozhodnutí o povolení vkladu, oprava chýb, posudzovanie spôsobilosti verejných a iných listín. Jediným rozdielom pre zaradenie do vyššej triedy bol pojem „samostatné“, pričom žalobkyňa preukázateľne tieto činnosti aj samostatne vykonávala.

4.4 V odvolaní prezentovaný názor žalovaného týkajúci sa zisteného skutkového stavu je podľa nej výlučne jeho subjektívnym názorom, rovnako ako aj jeho prezentovanie charakteru samostatnej odbornej činnosti, ako činnosti, kedy štátny zamestnanec samostatne a ucelene vypracúva agendu a zodpovedá za jej obsahovú stránku, ktorú pripravuje v rámci svojej odbornej činnosti, nakoľko takáto definícia charakteru samostatnej odbornej činnosti z ničoho nevyplýva. Právny záver súdov o tom, že pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť, ktoré sú podstatnou okolnosťou posúdenia danej veci je výlučne v teoretickej rovine, je úplne správny, pričom ide o všeobecný pojem, čo je zneužívané v neprospech zamestnancov. Súd prvej inštancie sa podľa nej dostatočným spôsobom (a to aj s poukazom na rozhodnutia vyšších súdov v skutkovo a právne totožných veciach) vysporiadal s námietkami žalovaného prezentovanými v konaní pred súdom prvej inštancie, kedy tieto námietky boli už viackrát vyriešené a vzhliadnuté ako nedôvodné. Dospela k záveru, že na základe všetkých vykonaných dôkazov súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, riadne zistil skutkový stav.

4.5 K nesprávnemu právnemu posúdeniu ohľadne úrokov z omeškania opätovne poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 17Co/333/2018. Priznanie platu očisteného od odvodových povinností, či dane, by považovala za nespravodlivé, keďže by bola ukrátená na svojich nárokoch napr. na starobné dôchodkové poistenie, nemocenské a pod., ktoré sa odvíjajú od výšky platu, a ktoré by boli rozhodne vyššie ak by jej bol vyplácaný funkčný plat podľa vyššej platovej triedy. Do pozornosti odvolacieho súdu dala uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn. III. ÚS 460/2017 a spis. zn. II. ÚS 494/2013. Argumentovala, že rozhodnutia súdov, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje, nie sú právne udržateľné práve s ohľadom na rozhodnutia súdov vyššej inštancie a s poukazom aj na uvedené uznesenia Ústavného súdu. Uzavrela, že je evidentné, že právny záver súdu prvej inštancie o priznaní úrokov z omeškania z funkčného platu za každý jednotlivý mesiac je súladný s rozhodovacou praxou súdnych autorít, zákonný a najmä spravodlivý.

5. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne nestotožnil s názorom žalobkyne. Tvrdil, že v konaní riadne vzniesol námietku premlčania, ktorej súd vyhovel.

6. Žalovaný v odvolacej replike opätovne zdôraznil, že to čo vykonáva žalobkyňa je - odborná činnosť, ktorá si vyžaduje žalobkyňou popísané odborné znalosti, aby mohla vykonať zápis či už formou poznámky alebo záznamu do katastra nehnuteľností, no vyžaduje si spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. Žalobkyňa podľa neho nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, avšak pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona od ktorého sa nemôže odchyliť. Vyjadril presvedčenie, že v konaní uniesol dôkazné bremeno, keď tvrdil, že žalobkyňa nevykonáva prácu samostatne, ale je neustále kontrolovaná. Tvrdil, že v danej právnej veci žalobkyňa vyplácal funkčný plat v súlade s opisom jej štátnozamestnaneckého miesta, ako aj v súlade s jej zaradením do príslušnej platovej triedy.

7. Žalobkyňa v odvolacej replike zotrvala na názore, že žalobou uplatnený nárok nie je ani v časti premlčaný, pretože ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z. sú jednoznačné a je nutné ich aplikovať aj na daný skutkový a právny stav, nakoľko ide o zákonné dôvody resp. podmienky prerušenia plynutia premlčacej doby, ktoré boli v tomto prípade naplnené.

8. Žalobkyňa v odvolacej duplike zotrvala na svojom predchádzajúcom vyjadrení k odvolaniu žalovaného a opätovne zdôraznila, že samostatnou odbornou činnosťou je aj činnosť zapisovateľky, ktorej samostatnosť spočíva v jednotlivých ňou osobne vykonávaných činnostiach, ako sú prešetrovanie chýb katastra, rozhodnutie o povolení vkladu, oprava chýb, posudzovanie spôsobilosti verejných listín a iných listín, čo v konečnom dôsledku uznal aj žalovaný tým, že prehodnotil jej zaradenie z 2. platovej triedy do 3. platovej triedy, teda uznal, že tieto činnosti spadajú pod „samostatnú odbornú činnosť“.

9. V dôsledku odvolaní podaných obidvomi sporovými stranami proti rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Na základe podaného odvolania žalovanej, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci. Dôvody, pre ktoré tak rozhodol správne, rozobral v odôvodnení rozhodnutia, s týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje. S prihliadnutím na rozsah podaných odvolaní a odvolacie dôvody v nich uvedené, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné, a preto im nemožno vyhovieť. Dôvody uvedené sporovými stranami v podaných odvolaniach nemajú za následok zmenu napadnutého rozhodnutia. Nad rámec uvedeného k zásadným odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza:

14. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy vo výške 592,50 € s príslušenstvom titulom doplatenia rozdielu platu medzi 2. platovou triedou, v ktorej bola žalobkyňa podľa jej tvrdení nesprávne zaradená a 3. platovou triedou, v ktorej žalobkyňa mala byť zaradená (podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonávala), v dôsledku čoho jej bol vyplácaný nižší funkčný plat, a to za odpracované mesiace júl 2019 až november 2019. Súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 474,00 € s príslušenstvom, ako nevyplatený rozdiel v plate žalobkyne za mesiace august až november 2019 a vo zvyšnej (premičanej) časti žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie podanými odvolaniami napadli obidve sporové strany.

15. Pokiaľ sa týka námietky odvolateľa o nedostatku právomoci súdu na rozhodnutie o veci vznesenej žalovaným, odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na správnosť argumentácie súdom prvej inštancie v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie stotožnil s právoplatnými rozhodnutiami súdov v skutkovo a právne identických prípadoch, pričom nevidel dôvod, pre ktorý by sa mal odkloniť od v nich uvádzaných právnych záverov a narúšať tak princíp právnej istoty. Zároveň poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v identickej veci sp. zn. 9Cdo/72/2020, v ktorom dovolanie žalovaného odmietol, pričom zo záverov tohto rozhodnutia vyplýva, že právomoc súdov rozhodovať o platových nárokoch zamestnancov v štátnozamestnaneckých pomeroch pri nesprávnom zaradení do platovej triedy je daná.

15.1 V tejto súvislosti treba uviesť, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány (§ 3 CSP). Iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon (§ 4 CSP). Predmetom súdneho sporu je v posudzovanom prípade nedoplatok na plate žalobkyne, ako štátnej zamestnankyne. Právo štátneho zamestnanca na plat v zmysle § 110 ods. 1 písm. b/ ZoŠS je nárokom vyplývajúcim zo štátnozamestnaneckého vzťahu. V zmysle § 176 ZoŠS spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa CSP.

15.2 Žalovaný v uvedenej odvolacej námietke namietal, že o zaradení zamestnanca do funkcie štátnej služby rozhoduje príslušný služobný úrad a žiaden všeobecne záväzný právny predpis nepriznáva súdu právomoc rozhodovať o tom, akým spôsobom má ktorýkoľvek služobný úrad postupovať pri zaradení zamestnanca. Odvolací súd k uvedenej odvolacej argumentácii žalovaného uvádza, že nespochybňuje jeho tvrdenie o tom, že o zaradení zamestnanca do platovej triedy rozhoduje zamestnávateľ. Zdôrazňuje

však, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci nerozhodoval o povinnosti zamestnávateľa zaradiť žalobkyňu do určitej platovej triedy a takto neznel ani petit žaloby. Poukazuje na to, že v spore o zaplatenie nedoplatku platu štátneho zamestnanca je súd oprávnený preskúmať správnosť zaradenia štátneho zamestnanca do konkrétnej platovej triedy ako prejudiciálnu otázku. Oprávnenie súdu posúdiť aj takú otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP je zakotvené priamo v § 194 ods. 1 CSP.

15.3 Nakoľko spor medzi štátnym zamestnancom a jeho služobným úradom je súkromnoprávny spor, ktorého rozhodnutie je zákonom výslovne zverené súdom (§ 176 ZoŠS), odvolací súd námietku žalovaného o nedostatku právomoci posúdil ako nedôvodnú.

16. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalovaného, v ktorej namietal, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dospel k záveru, že žalobkyňa vykonávala „samostatnú odbornú činnosť“. Namietal, že žalobkyňa vykonávala len odbornú činnosť, a teda bola správne zaradená v 2. platobnej triede, v súvislosti s čím jej vyplatil mzdu v správnej výške.

16.1 Súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a podrobne v odôvodnení rozhodnutia uviedol, prečo posúdil vykonávanú prácu žalobkyňou ako „samostatnú odbornú činnosť“, pričom vychádzal z predchádzajúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v obdobnej veci sp. zn. 15Co/4/2019, s ktorým sa stotožnil, nakoľko bolo aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec. Po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím a obsahom súdneho spisu možno uviesť, že súd prvej inštancie činnosti žalobkyne vyhodnotil korektne, pričom správny je aj jeho záver ohľadom skutočnosti, že ide o samostatnú odbornú činnosť a mal jej tak byť vyplácaný plat podľa 3. platovej triedy.

16.2 Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/80/2018 skonštatoval, že k právnemu záveru, či pre zaradenie zamestnanca do platovej triedy je rozhodujúce, akú činnosť mal zamestnanec podľa opisu činností vykonávať alebo akú činnosť zamestnanec aj skutočne vykonával, dospel dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach. V rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 5/2007 dovolací súd zdôraznil, že pre zaradenie zamestnanca do platovej triedy je rozhodujúce len jediné kritérium, a to ním vykonávaná najnáročnejšia pracovná činnosť. Zhodný záver k uvedenej otázke zaujal aj v rozhodnutí 3 Cdo 31/2008, pričom aj podľa tohoto rozhodnutia je pre zaradenie zamestnanca do platovej triedy rozhodujúca ním skutočne vykonávaná práca.

16.3 Námietka žalovaného, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale len odbornú činnosť, nie je dôvodná. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že činnosti vykonávané žalobkyňou je potrebné považovať za samostatné odborné činnosti vo vymedzenom úseku z dôvodu, že žalobkyňa od pridelenia spisu až do spracovania výstupu pracuje samostatne, na základe vlastných úvah a odborných vedomostí. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa činnosť vykonávala samostatne, zápisy nevykonávala v súčinnosti s inými subjektami z hľadiska odborného posúdenia, pri zápisoch nebola limitovaná ani podmienená iným faktorom, ktorý by jej znemožňoval možnosť samostatného úsudku.

16.4 Žalovaný v odvolaní namietal, že to čo vykonávala žalobkyňa je odborná činnosť, ktorá si vyžaduje žalobkyňou popísané odborné znalosti, aby mohla vykonávať zápis či už formou poznámky alebo záznamu do katastra nehnuteľností, no vyžaduje si spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že skutočnosť, že činnosť žalobkyne bola naviazaná aj na rozhodovanie iných orgánov (napr. kolaudačné rozhodnutia, rozhodnutia súdov, rozhodnutia o pridelení súp. č., atď.), neznamená, že činnosť žalobkyne nebola samostatnou odbornou činnosťou. Je predsa zrejmé, že činnosť žalovaného je naviazaná aj na rozhodovanie iných orgánov.

16.5 Odvolacia námietka žalovaného, v ktorej dôvodil, že žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tak, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, ale pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona, od ktorého sa nemôže odchyliť, a že len kontroluje vyhotovené dokumenty a netvorí ich, sama o sebe nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Odvolací súd nezdieľa názor žalovaného, že pod výsledkom samostatnej odbornej činnosti je potrebné vidieť iba rozhodnutie v správnom konaní. To, že výsledkom samostatnej odbornej činnosti musí byť vydanie rozhodnutia v správnom konaní, z ničoho nevyplýva.

16.6 Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/322/2015, v ktorom súd konštatoval, že zápis okresného úradu do katastra nehnuteľností záznamom, nie je rozhodnutím podliehajúcim súdnemu prieskumu, nemá povahu rozhodnutia a na vykonanie záznamu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, v súvislosti s tým, že uvedené potvrdzuje, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, odvolací súd udáva, že uvedené

rozhodnutie nerieši otázku spornú v tomto konaní, rieši len otázku, či uvedená činnosť podlieha súdnemu prieskumu. Hoci záznam je len úkonom plniacim evidenčnú funkciu, následkom vykonania záznamu vecného práva do katastra nehnuteľností je vznik domnienky hodnovernosti a záväznosti tohto údaja. V tejto súvislosti odvolací súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžrk/20/2018 uvádza, že príslušný orgán verejnej správy na úseku katastra nehnuteľností je v záznamovom konaní oprávnený preverovať nie len zrejmé formálne nesprávnosti listín, ale je povinný skúmať napr. aj splnenie zákonných podmienok pre vykonanie záznamu vecného bremena do katastra nehnuteľností podľa zákona č. 66/2009 Z.z.

16.7 Ani skutočnosť, že žalobkyňa je povinná každý mesiac odovzdávať výkaz vedúcej právneho odboru, ktorá skontroluje jej výstupy a činnosť a následne spracuje mesačnú, štvrťročnú a ročnú štatistiku, a že činnosť žalobkyne ako zapisovateľky je sústavne a pravidelne kontrolovaná aj vnútornou kontrolou, ktorú vykonáva vedúca oddelenia, nepreukazuje opak zistený súdom prvej inštancie. Výkazníctvo, štatistika, realizácia vnútornej kontroly nevylučuje, že pracovník vykonáva samostatnú odbornú činnosť.

16.8 Žalobca v odvolaní namietal, že celoplošné presystemizovanie miezd do príslušných platových tried bolo výsledkom dlhodobej analýzy činností jednotlivých okresných úradov v rámci optimalizácie verejnej správy a nebolo vykonané v príčinnej súvislosti s tým, že konkrétny zamestnanci podali voči nemu v danej veci žaloby. Odvolací súd udáva, že uvedená odvolacia námietka nie je dôvodná, nakoľko súd prvej inštancie k uvedenému záveru nedospel. Súd prvej inštancie v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný nerozporoval, že hoci od 01.12.2019 žalobkyňa bola preradená do vyššej t.j. 3. platovej triedy, jej faktická pracovná činnosť zostala nezmenená, pričom sám žalovaný uviedol, že preradenie žalobkyne do vyššej platovej triedy bolo výsledkom presystematizovania štátnozamestnaneckých funkcií, ktorého (okrem iného) cieľom bolo zaradenie zamestnancov do platových tried podľa skutočne vykonávaných najnáročnejších činností na daných pozíciách. Tým sú len potvrdené závery súdu prvej inštancie o tom, že za žalované obdobie žalobkyni patrí plat podľa 3. platovej triedy, keďže v žalovanom období žalobkyňa vykonávala tú istú pracovnú činnosť, samostatnú odbornú činnosť zodpovedajúcu tejto platovej triede.

16.9 Súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu, vyporiadal sa s tvrdeniami strán sporu, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobkyňa v rozhodnom období vykonávala samostatnú odbornú činnosť, a teda jej vznikol nárok na doplatenie uplatneného peňažného plnenia, t.j. peňažného plnenia z titulu doplatenia rozdielu medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa bola nesprávne zaradená a medzi platovou triedou, v ktorej žalobkyňa podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonávala, mala byť zaradená a v dôsledku čoho jej bol vyplácaný nižší funkčný plat v období august 2019 až november 2019. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že funkčný plat mal byť žalobkyni vyplácaný v súlade s 3. platovou triedou, pričom v skutočnosti jej bol vyplácaný pre 2. platovú triedu. Výšku priznaného nároku žalovaný v odvolaní nenamietal.

17. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, v rámci ktorej namietal, že žalovanej nevznikol ani nárok na úroky z omeškania, a to vzhľadom na charakter uplatneného nároku ako aj na to, že sa nedostal do žiadneho omeškania s výplatom funkčného platu, pretože ho plnil včas. Súd prvej inštancie sa s vyššie uvedenými námietkami odvolateľa vysporiadal v bode 22. až 24. odôvodnenia, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na priznanie rozdielu platu medzi druhou platovou triedou a treťou platovou triedou v takzvanej hrubej (brutto) výške, pričom pre omeškanie vyplatenia platu v nárokovateľnej výške prináleží žalobkyni aj príslušný úrok z omeškania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia aj v tejto časti a v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia. Dôvody uvedené žalovaným v odvolaní nespôsobujú vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

17.1 Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že plat je povinný žalovaný doplatiť v brutto vyjadrení. Podľa § 160 ZoŠS, ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon obsahujú ustanovenia o mzde, rozumie sa ňou plat podľa tohto zákona. Ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku, priemernej mzde alebo náhrade mzdy, rozumie sa tým funkčný plat priznaný štátnemu zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie. Plat a funkčný plat sú neočistené peňažné plnenia od zákonných zrážok. Preto žalobkyni patrí nárok na doplatenie platu hrubého neočisteného od zrážok na poisťné, na nemocenské poisťenie, dôchodkové poisťenie, poisťenie v nezamestnanosti, zdravotné poisťenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti, pričom žiaden všeobecne záväzne

právny predpis neurčuje, že pre účely výpočtu doplatku platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp, zn. 13CoPr/3/2023).

17.2 Okresný súd rozhodol správne, keď vyhovel žalobe aj v časti uplatnených úrokov z omeškania odo dňa splatnosti rozdielu na plate, za príslušné mesiace. Žalovaný v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. opierajúce sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/160/2011 zo dňa 10.10.2012. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom konštatoval i to, že „zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy“. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/76/2011, kde predmetom konania bol nárok na náhradu platu počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru, vyplýva, že aj pri štátnozamestnaneckom pomere je potrebné vychádzať aj bez výslovného odkazu zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe na § 1 ods. 4 Zákonníka práce z toho, že ak zamestnávateľ mešká s výplatom platu a plat neposkytne v dohodnutej dobe a v prípade absencie takejto dohody najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, je v omeškani, pretože aj Zákon o štátnej službe odkazuje na ustanovenia § 129 až 132 Zákonníka práce upravujúce splatnosť mzdy a splatnosť náhrady mzdy. Rovnako tak aj platný ZoŠS v ustanovení § 117 ods. 1 vyslovene uvádza, že na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 129 až § 132 Zákonníka práce. Práve splatnosť náhrady mzdy je tou právnou skutočnosťou, na základe ktorej môže oprávnený zamestnanec požadovať od zamestnávateľa úrok z omeškania v prípade neplatenia platu riadne a včas. Štátnemu zamestnancovi prináleží úrok z omeškania odo dňa splatnosti platu za každý jednotlivý mesiac osobitne, nie až od uplynutia lehoty na plnenie podľa rozsudku súdu. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný plnil včas len časť platu, ktorý nebol sporný, avšak s časťou platu nárokovanou zo strany žalobkyne v predmetnom konaní bol v omeškani, a teda žalovaný uvedenú časť platu neplnil ani včas, ani riadne. Omeškanie žalovaného nastalo uplynutím času určeného na plnenie, t.j. keď žalobkyňa neposkytol plnenie najneskôr v posledný deň splatnosti nároku.

18. Keďže odvolací súd námietky žalovaného obsiahnuté v jeho odvolaní posúdil ako nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietla, že súd prvej inštancie vo vzťahu k premlčaniu síce použil správny právny predpis a poukázal aj na správne ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak opomenul aplikovať na daný skutkový stav aj zákon č. 62/2020 Z.z., ktorý je pre posúdenie plynutia premlčacej doby v tomto období rozhodujúci. Tvrdila, že žaloba bola podaná riadne a včas, a to aj vo vzťahu k uplatnenému nároku za mesiac júl 2019 a k tomu prislúchajúcemu príslušenstvu. Namietala, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pretože na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z.

19.1 Odvolací súd s uvedeným tvrdením žalobkyne nemohol súhlasiť, a to z dôvodu, že z ustanovení § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. vyplýva, že nedochádza k plynutiu len tých lehôt ustanovených právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých v zákonom vymedzenom období od 27.03.2020 do 30.04.2020 (podľa § 1 písm. a/) a od 19.01.2021 do 28.02.2021 (podľa § 8 písm. a/) by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, t. j. len takých premlčacích dôb, ktorých koniec by uplynul v čase predpokladanom týmito ustanoveniami.

19.2 Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že splatný termín na poskytnutie platu zo strany žalovaného bol stanovený na 10. deň v mesiaci, a to za mesiac predchádzajúci výplatnému termínu. V časti doplatenia platového rozdielu za mesiac júl 2019 (ktorého splatnosť bola stanovená ku dňu 10.08.2019) premlčacia doba plynula od 10.08.2019 do 10.08.2022. Keďže v danom prípade koniec premlčacej doby nespadá ani do jedného z vyššie uvedených zákonom stanovených období, predmetné ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z. sa na posudzovaný prípad neaplikujú. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotil aj žalobkyňou vznesenú odvoláciu námietku nesprávneho právneho posúdenia ako nedôvodnú a napadnutý rozsudok vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd preskúmal i odvolaním žalovaného napadnutý III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňu trovy konania v rozsahu 60 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. V nadväznosti na vecnú

správnosť odvolaniami napadnutých predchádzajúcich dvoch meritórnych výrokov rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ako vecne správne posúdil aj uvedený závislý III. výrok, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou úspechu v spore vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP rozhodol o trovách prvoinštančného konania, nakoľko súd prvej inštancie o trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa správnych ustanovení CSP a tieto správne aplikoval.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP. Žalovaný, ktorý inicioval odvolacie konanie v ňom bol neúspešný, keď odvolací súd napadnutý rozsudok v I., ako aj III. výroku potvrdil. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní taktiež neúspešná, keď odvolací súd napadnutý rozsudok v II. a III. výroku potvrdil. Vzhľadom k tomu, že v odvolacom konaní obidve sporové strany dosiahli len čiastočný úspech, odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.